

EMILY BLEEKER

*Kui olen
lahkunud*

Ka kõige õnnelikumates abieludes on oma saladused

Emily Blecker
When I'm Gone
2016

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus
kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine,
tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata
on õigusvastane ja seadusega karistatav.*

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelaskujud, asutused, paigad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutluste vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikult.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2016 Emily Blecker
All rights reserved.
© 2017 Kirjastus ERSEN

B07329417
ISBN 978-9949-82-100-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Minu lastele, kes usuvad minusse kaugelt rohkem,
kui ma ise eales sõandaksin endasse uskuda.*

JAANUAR

1. peatükk

See oli ilus matus. Kuidas see saanuks teisiti olla? Natalie oli kõik planeerinud, ürituste korraldamises oli ta alati osav olnud. Luke ja Natalie olid üheskoos matusbüroos käinud, aga kogu töö oli teinud Natalie. Alates annetusekorvist riiklikule vähiliidule kuni fuajeeseinal pidevalt jooksvate isiklike videosõnumiteni oli see Michigani äärelinna Farmington Hillsi aasta tähelepanuväärseim matus.

Luke vajutas garaažiukse kaugjuhtimispuldi nupule ja sõitis sisse, Natalie kollakaspruunist minifurgoonist vasakule. Nad ületasid kaks tuttavat kühmu, mis tähendas, et nad olid kodus, ja lapsed liigutasid end tagaistmel.

Luke vaatas tahavaatepeeglist Willi. Poisi silmääred olid taas punased ja silmad märjad. Neliteist aastat on ema kaotamatagi karm iga. Tä ei olnud jõudnud veel seisundisse „mu pisarad on otsa saanud“. Teismelistel on ilmselt hormoonide tõttu erilised pisaravarud.

Luke ise oli „läbikuivanud“ seisundis ja see oli isegi halvem kui ohjeldamatu nuuksumine. Kui sa nutad, siis ei kommenteeri keegi, kui hästi sa seda talud või kui kergendatud peaksid olema, et naine on nüüd „paremas paigas“. Nad ei tea, et rahulik välja näha on tublisti kergem kui tegelikult rahulik olla.

May kergitas aeglaselt pead, otsekui kaaluks see kakskümmend naela. „Mul on kõht tühi, issi. Mis õhtuks on?“ Vahel tundus Luke'ile, et May sarnaneb pigem teismelise poisi kui üheksa-aastase tüdrukuga.

Will ohkas. „Me sõime matusel, May. Isal ei ole aega, et...“

„Pole viga, Will.“ Luke tõstis käe. „Vanaema Terry pani mõned toidud sügavkülmissusse. Kui Mayl on kõht tühi, siis valmistan õhtu-

söögi.“ Natalie ema lahkus matuselt kohe pärast seda, kui viimane „Aamen“ oli kooris lausunud. See polnud üllatav. Ta polnud kunagi Luke’i suur fänn olnud. Luke võis minna koju, tundmata endal ämma kivist pilku, nagu arvaks too, justkui oleks tema seda soovinud, et Nataliel vähk oleks.

„Teie, semud, minge sisse. Mina võtan Claytoni.“

May ja Will tegid turvavööd lahti. „Kas sa tõid lantšilt mõned šokolaadipulgad kaasa? Need olid head.“ May surus oma väikese näo kahe esiistme vahele. Tema nõbinina oli emalt, silmad olid Luke’ilt ja naeratus oli hämmastav DNA segu neilt mõlemalt.

„Jumal küll, ära käitu, nagu oleksid sa käinud mingil sünnipäeva-peol,“ ütles Will, lükates autoukse lahti ja virutades selle seejärel nii kõvasti kinni, et auto kõikus. See viha oli midagi uut.

„Anna andeks, kullake, ta ei mõelnud nii,“ lohutas Luke Mayd. Selle asemel et vabandada, oleks ta pidanud Willi selle eest noomima, et too õega nii käitus, kuid ta ei tahtnud riidu. May kehitas õlgu ja avas ukse, mille Will oli ta nina ees kinni löönud. „Vanaema pani köögisaare alla kappi mõned suupisted. Võid võtta, mis sulle meeldib.“

„Aitäh, issi.“ May nihutas ennast kähku istmeservale ja hüppas autost välja.

Willi viha oli uus, kuid mitte üllatav. Luke oli läbi elanud mitu vihahoogu alates päevast, mil Natalie oli naasnud iga kolme kuu järel toimuvast kontrollist. Esimesed kolm ajutise paranemise kuud olid nad elanud rõõmu ja närvilise optimismi seisundis. Päeval pärast terveks tunnistamist kinnitas Natalie oma auto külge kollase magnetlindi ja kolme kuu pärast olid ta juuksed selleks piisavalt kasvanud, et ta ei pidanud taluma kaastundlikke pilke, kui nad avalikkuses liikusid. Vähiliidu üritusel Relay for Life kandis ta violetset T-särki rinnale trükitud kirjaga ELLUJÄÄJA. Ta oli paranemas, pagan võtaks. Aga kolme kuu pärast tühistas dr Saunders kõik selle mõne skaneeringu ja vereuringuga. Jah, siis oli Luke vihane.

Luke tõmbas süütevõtme välja ja libistas taskusse, võpatades, kui sõrmenukid pükste kangast puudutasid. Ainus viis, kuidas ta oskas vihast jagu saada ja mitte enesekontrolli kaotada, oli poksikoti

peksmine keldrikorrusel. Järgmisel korral peaks ta käsi hoolikamalt teipima, aga praegu oli valu tähelepanu kõrvalejuhtimiseks tere-
tulnud.

Ta avas auto tagaukse vaikse klõpsuga ja vaatas hetkeks magavat Claytonit. Poisi huuled kaardusid täiusliku Cupido vibuna, peaaegu nähtamatud ripsmed puudutasid põski. *Miks ahvatlevad väikeste laste põsed nii väga suudlema, eriti kui nad magavad?* Kui ta avas kolmeaas-
tase lapse rinnal turvarihma, läksid Claytoni silmad lahti.

„Issi, kas me oleme kodus?“

„Jah, kullake, oleme kodus. Paneme sulle pidžaama selga.“ Luke vajutas pöidlaga oranži nuppu, avades kaks viimast rihma ja vabasta-
des Claytoni.

„Ma armastan sind, issi.“ Clayton sirutas käed ette ja libistas ker-
gelt oma kõhna keha turvatoolist välja, lõtvudes Luke'i kästel, kus ta
sulges silmad ja vajus tagasi sügavasse unne. Luke tõmbas ta lõhna
ninna. Ta lõhnas väikese poisi ja Cheetose maisipulkade puru järele –
Cheetos oli ainus asi, millega Terry poisi matusetalituse ajal vaiksena
hoida suutis. Ei, Luke ei olnud nüüd vihane, vaid lihtsalt kurb – kur-
bus oli ta rinnas, kontides ja peaaegu igas kehaosas.

Luke jõudis majja viiva terasukseni, käed väiksest magavast poi-
sist hõivatud. Uks oli praakil, ta tõukas seda õlaga, puges kitsast avast
läbi ja lükkas ukse jalaga kinni. Tema sammud kajasid vastu tühjas
eeskojas, mis tavaliselt oli täis ranitsaid ja hooletult korvidesse kuh-
jatud lastejalatsaid. Ta oli varem alati vihanud neid jalatsitest üle aja-
vaid korve, mille otsa ta töölt tulles komistas. Nüüd tundis ta neist ja
tavalistest igapäevaelu tüütustest puudust.

Enne lahkumist oli Natalie ema maja maast laeni puhtaks teinud.
Eestuba oli tühi. Haiglavoodi, ajakirjakuhjad ja pooltäis veepudelite
virnad – need kõik olid kadunud. Telerit, mille nad olid riputanud
välisukse juurde nurka, ei olnud enam. Eile oli elektrik tulnud enne
surnuvalvet ja seadnud selle üles keldrikorrusel koos uue mängukon-
sooliga, mille Terry oli ostnud, justkui saaks see panna lapsi unus-
tama, et nende ema on surnud. Nüüd nägi tuba, kus Luke'i naine oli
oma viimased hingetõmbed teinud, välja nagu iga tavaline elutuba:
valge mööbel kollakaspruunil vaibal ja perekonnapildid seintel.

Vähemalt lõhnas see endiselt vanilli ja kaneeli järele. Kusagil pidi olema midagi lõhnavat, mis ventilatsioonist läbi pumbatakse. Ta peab selle varsti selgeks tegema, sest muidu ühel päeval see kaob ja kodu ei lõhna enam koduna. Annie peaks teadma. Natalie parima sõbrana peaks kõige tõenäolisemalt tema kõigist neist väikestest trikkidest teadlik olema.

Luke tõmbas sügavalt hinge, õhus olevad vürtsid täitsid ta kopse, justkui saaksid need teda toita. Nüüd, mil Will oma toas kurvastas ja May köögis ringi tuhnis, tundus siin peaaegu normaalne. Hea oli olla üksi kodus, ilma kõigi suuremeelselt, kuid kohmakalt abivalmis sugulaste ja sõpradeta. Nüüd võis ta dressipükstes ringi uidata, muretsemata selle pärast, kas auk tagaküljel ei paljasta liiga palju tema boksereid.

Clayton muutus iga hetkega raskemaks, Luke'i sõrmenukid ja käsivarred tulistasid tema hilisõhtusest poksiseansist. Ta pööras trepi poole, palvetades, et magav laps ei ärkaks enne, kui ta jõuab ta voodisse panna. Kui ta tühjast, vastukajavast esikust läbi sammus, libises ta jalg millelgi, viies ta tasakaalust välja ja ähvardades kukutada. Vaarudes tasakaalustas ta Claytoni keha, soovides meeleheitlikult vältida kukkumisest tulenevat nuttu. Luke vahtis lihtsat värvilisest paberist nelinurka, mis oli ta peaaegu vääratama pannud.

Tavaliselt oleks lahtine paberitükk põrandal tähendanud mahapudenenud kodutööd või külmikumagneti alt välja kukkunud, hoolikalt joonistatud kunstiteost. *Veel üks kaastundekaart*, mõtles ta kükitades. Clayton niheles ta õlal. Luke napsas jäiga ümbriku sõrmeotste vahele ja hoidis seda vastu välistrepilt paistvat valguslaiku.

Ümbriku esiküljele oli kirjutatud looklevate mustade tähtedega „Luke’ile“. Tähe *L* ülaosas ja küljel oli silmus, *K* oli väike ja kaldu. Luke hammustas keelde – see oli Natalie käekiri. Tema silmi kõrvetasid tuttavad pisarad.

Kust see tuli? Luke vaatas ringi, et mõista, kuidas sai kiri tema surnud naiselt lebada keset esikut. Ta pilk peatus eesukse pronksist klappil. Postipilu. Natalie oli valinud tole tobeda ukse, kui nad kümme aastat tagasi selle maja ehtasid. Hiljem, ühel külmal Michigani talvel, oli ta palunud selle kinni pitseerida. Luke ei olnud kunagi sel-

leni jõudnud. Mitte üheksa aasta kestel. Ja nüüd suhtles tema surnud naine temaga selle pilu kaudu.

Ei. Muidugi mitte. Luke raputas pead ja pistis kirja kuuetaskusse. Mis iganes see oli, kindlasti ei olnud see kiri *surnud* Natalielt. Kui inimesed surevad, ei saada nad postipilu kaudu kirju, nad ei lähe isegi elama mingisse maagilisse kohta nimega taevas, nad lihtsalt surevad. Keegi tegi temaga halba nalja.

Kui Luke jala trepile asetas, jooksis köögist välja May, ikka veel mustas põlvini ulatavas kleidis, millega oli matusel olnud. „Isa, kas ma võin võtta need kaeraküpsised?“ Tä hoidis käes läikivat hõbedast pakendit. „Ema ütles alati, et enne magamaminekut ei või magusat süüa, aga ma mõtlesin, et ehk seekord võib?“ May suutis mainida ema nii tavalisel kombel, et see andis Luke'ile otsekui hoobi kõhtu. Kuidas saab tüdruk olla nii tugev ja tema nii nõrk?

„Muidugi, kullake.“ Siis lisas pisut süüdlaslikult: „Võta sellega koos klaas piima, eks?“

„Mh, isa? Ma ei saa ise piima valada. See on liiga raske. Ma ajan alati maha.“ Tä pani pruuni õlgadeni küündiva juuksesalgu suunurka, see oli komme, mille ta oli omandanud niipea, kui juuksed olid selleks küllalt pikad. Natalie oli arvanud, et see on lohutuseks, kuid siiski selle vastu vastikust tundnud. Luke pidas paremaks seda ignoreerida; praegu võis May ju pisut lohutust leida.

„Saadan Willi alla sind aitama.“

„Ta ei ole enam minu peale vihane, ega?“ Tüdruk tõmbas märja juuksesalgu suust ja toppis selle kõrva taha. Luke väristas ennast. *Okei, võib-olla on see tõesti vastik.*

„Ei, kullake, ei ole. Ta on kurb, aga mõnikord väljendub kurbus vihas.“

„Hm. Okei.“ Tüdruk kehtas õlgu, rebis paki hammastega lahti ja läks kööki tagasi.

„Ma armastan sind,“ hüüdis Luke talle järele.

„Mina sind ka!“ hüüdis tüdruk üle õla vastu.

